

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1VCdo/4/2022
Identifikačné číslo spisu:	8716201452
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8716201452.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veľkom senáte občianskoprávneho kolégia zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Jany Bajánkovej, JUDr. Aleny Svetlovskej, Mgr. Dušana Čima, JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD., JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Martina Vladika, v spore žalobcov: 1/ Š. F., nar. XX.XX.XXXX, 2/ E. F., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom N.. L. XXXX/XX, XXX XX T., obaja právne zastúpení advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice, IČO: 36 863 017, o zaplatenie 1.669,42 Eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 15C/12/2016, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/21/2020 zo dňa 13. októbra 2020 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný má proti žalobcom nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky (istina, úroky a poplatky).

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) sp. zn. 15C/12/2016-219 zo dňa 21.01.2020 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom oprávneným spoločne a nerozdielne sumu 1.669,42 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.669,42 eur od 11.4.2017 do zaplatenia. Výrokom II. v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V bode 20. odôvodnenia uviedol, že dospel k záveru, že zmluva o splátkovom úvere uzatvorená dňa 09.09.2008 medzi žalobcami a žalovaným nemá obligatórne náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. d) a i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č.

71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZoSÚ“), a to adresu, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Absencia týchto náležitostí má za následok to, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Na základe uvedeného tak žalobcovia mali žalovanému zaplatiť iba poskytnutú výšku úveru, bez úrokov a bez poplatkov. V prípade plnenia žalobcov prevyšujúceho plnenie poskytnuté žalovaným na základe zmluvy o úvere došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd za to, že žaloba je dôvodná. V rozsahu, v ktorom výška plnenia žalobcov presahovala výšku plnenia žalovaného zo zmluvy, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný vydať žalobcom, resp. žalobcovia majú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným. Súd mal za preukázané, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol žalobcami uplatnený dôvodne, preto zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi v sume 1.669,42 eur. Uvedená suma predstavuje rozdiel medzi plneniami žalobcov poskytnutými žalovanému na základe zmluvy v sume 8.308,20 eur (žalobcovia preukázali predloženým výpisom z účtu, ktoré sú obsiahnuté na č. I. 79 - 101, že túto sumu plnili žalovanému) a plnením žalovaného poskytnutým na základe zmluvy žalobcom v sume 6.638,78 eur.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 9Co/21/2020-291 zo dňa 13. októbra 2020 rozhodol tak, že zmenil rozsudok vo vyhovujúcom výroku, t. j. výroku I. a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, t. j. výroku III. tak, že žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcom, povinným spoločne a nerozdielne, nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že odvolanie žalovaného je dôvodné, pričom zásadným a rozhodujúcim bolo právne posúdenie toho, či tvrdenie žalobcov o bezúročnosti úveru, tak ako ho vymedzili v žalobe, ktoré malo spočívať v absencii členenia splátky na istinu, úrok a iné poplatky, je relevantné. Podľa odvolacieho súdu z ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ v znení účinnom k 09.09.2008 nevyplýva požiadavka zákonodarcu vo vzťahu k adresátom právnej regulácie na to, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere mala byť splátka úveru rozčlenená na sumu istiny, sumu úroku a sumu poplatku, k takejto požiadavke nemožno dospieť ani jazykovým výkladom zákonného textu ani inou výkladovou metódou. Pre konštrukciu logického výkladu ako zvláštnej výkladovej metódy nie je možné nájsť dôvody, moderná právna metodológia preto s kategóriou logického výkladu nepracuje /Sobek T., Argumenty teórie práva, Praha, Aleš Čeněk, 2008, str. 43/. Vo vzťahu k argumentu súdu prvej inštancie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá náležitosť podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d) ZoSÚ uviedol, že v žalobe nie je tvrdenie žalobcov o absencii náležitosti zmluvy vyžadovanej podľa vyššie uvedeného ustanovenia, ale aj na to, že ide o náležitosť u takej zmluvy, u ktorej je poskytnutie úveru spojené s kúpou konkrétneho tovaru alebo služby. Navyše žalobcovia vo formulári, ktorý podpísali tak ako aj zmluvu, je vyškrtnutý údaj o predávajúcom, úver, ako z jeho druhu vyplýva bol bezúčelový, inej ako logike veci, výkladu zmluvy a zákona nemôže preto zodpovedať to, že ak nebol žiadny iný subjekt ako subjekt predávajúci tovar, predávajúcim (úverový produkt) mohol byť iba žalovaný, adresa ktorého je v záhlaví zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zreteľne uvedená.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie žalobcovia, ktoré odôvodnili ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom za odklon od praxe dovolacieho súdu identifikovali právne posúdenie a výklad ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. Uvedenú otázku riešil dovolací súd vo veci 4Cdo/122/2019, ktorý v odôvodnení dospel k záveru o potrebe členenia splátok pri výklade ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ s dôrazom na dôsledok neprípustnosti aplikácie smernice 2008/48 na zmluvy uzatvorené počas účinnosti ZoSÚ, nakoľko na tieto zmluvy sa vzťahuje smernica Rady 87/102/EHS a nie smernica 2008/48, ktorá sa vzťahuje len na zmluvy uzatvorené počas účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z. Z rozhodnutia dovolateľa vydedukovali, že aj odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom ohľadne rozdielnosti vzťahu smernice 87/102 a smernice 2008/48 k zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. a č. 129/2010 Z. z., aj keď sa tejto problematike odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí vyhol, s odvolacou námietkou žalovaného sa vôbec nevysporiadal a vychádzal len z vlastného chápania zmyslu slov, z ktorých je znenie ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ vytvorené. Dovolateľa si kladú otázku, prečo by nepotrebnosť

rozčlenenia splátky vyjadroval zákonodarca takým komplikovaným spôsobom, s potrebou ťažkopádnych výkladových postupov, ako to vyplýva z výkladu ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, uskutočneného odvolacím súdom, keď postačovalo časť textu upravujúceho rozčlenenie splátky na istinu, úrok a poplatok jednoducho vynechať.

3.1. Dovolatelia uplatnili aj dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) pre prípad, ak by dovolací súd nekonštatoval odklon, pričom naformulovali právnu otázku spôsobom, či z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, a z jeho jazykového ako aj logického výkladu vyplýva potreba členenia splátok na splátku istiny, úrokov a poplatkov. Dovolatelia poukázali aj na rozsudok 1Cdo/183/2018 zo dňa 25.02.2020, ktorý dospel k opačnému právnomu záveru ako senát 4C v konaní 4Cdo/122/2019 zo dňa 29.04.2019 z čoho usúdili, že tá istá právna otázka je rozhodovaná rozdielne, a teda zakladá prípustnosť dovolania aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Dovolatelia namietali, že im postupom odvolacieho súdu bolo odňaté právo na spravodlivý proces, spočívajúce v absencii riadneho odôvodnenia rozsudkov, ich nepredvídateľnosti a svojvoľnosti, čo malo založiť prípustnosť dovolania aj v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Záverom navrhli dovolaciemu súdu, aby zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/21/2020 zo dňa 13.10.2020 a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K dovolaniu sa vyjadril právny zástupca žalovaného, ktorý k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že dovolatelia nevymedzili právnu otázku, ktorá mala byť významná pre rozsudok odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Vo vzťahu k rozhodnutiu 4Cdo/122/2019 zo dňa 29.04.2020 argumentoval, že toto sa mu nepodarilo dohľadať a dovolatelia ani neidentifikovali žiadne iné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by na uznesenie 4Cdo/122/2019 vecne nadväzovalo a zopakovalo jeho závery. Právnu otázku naformulovanú dovolateľmi, považuje žalovaný za príliš všeobecnú. K dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP uviedol, že tento nemôže existovať popri dovolacom dôvode uplatnenom podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný poukázal na existujúcu judikatúru SD EÚ C-42/15, C-331/18, ako aj NS SR aj jeho početné rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018, 3Cdo/126/2018, 4Cdo/187/2017, 4Cdo/211/2017, 6Cdo/113/2018 v rámci ktorých sa vnútroštátne ako aj európske najvyššie súdne autority vysporiadali a ustálili žiaducu interpretáciu dikcie „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Zdôraznil, že mnohopočetné rozhodnutia najvyššieho súdu na tému „rozpisu splátky“ sa týkajú zákonnej dikcie „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Toto slovné spojenie sa však nenachádzalo len v zákone č. 129/2010 Z. z., ale bolo úplne identické aj v ZoSÚ. Považuje za nezlučiteľné s požiadavkami právnej istoty a bezrozpornosti právneho poriadku, v rámci ktorých musí byť právnomu poriadku vlastná aj zásada, že obsah rovnakých právnych pojmov použitých v právnej norme nemožno vykladať odlišne, ak by sa úplne rovnaký pojmový aparát mal vykladať časovo diferencovane a určité výrazové prostriedky by mali - navyše v rámci jednej a tej istej sektorovej regulácie (zákon č. 258/2001 Z. z. i zákon 129/2010 Z. z. upravujú rovnakú oblasť právnych vzťahov) - nielen rozdielny, dokonca úplne opozitný a vzájomne vylučujúci význam. Uviedol, že otázka „rozpis splátky“ sa stala témou až za účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z. Zákon č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom dňa 09.09.2008 o. i. stanovoval povinnosť, aby sa spotrebiteľovi už pred uzavretím zmluvy poskytli údaje o podmienkach úveru. V ust. § 3 ods. 5 bolo normované: „pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami podľa § 4 prostredníctvom ustanoveného formulára. Na požiadanie musí veriteľ poskytnúť spotrebiteľovi ďalšie doplnujúce informácie.“ Aby sa predišlo nezrovnalostiam pri realizácii takéhoto predzmluvného informovania, zákonodarca ho štandardizoval prostredníctvom formulára a na tento účel vydalo Ministerstvo financií SR vykonávací právny predpis - vyhlášku č. 620/2007 Z. z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere s účinnosťou od dňa 01.01.2008. Informácia, ktorá mala byť komunikovaná spotrebiteľovi - v rámci údajov výška, počet a termíny - sa týka výlučne splátky, ktorá má byť platená (bez špecifikácie jej vnútornej skladby). K prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP uviedol, že podanie neobsahuje opis žiadnej konkrétnej procesnej vady, ktorej intenzita by bola spôsobilá výrazného zásahu do práva na spravodlivý proces. Záverom žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcov odmietol alebo zamietol v celom rozsahu a aby boli žalobcovia zaviazaní na spoločnú a nerozdielnú náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Senát 5C (ďalej aj „prejednávaci senát“ alebo „postupujúci senát“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) pristúpil k skúmaniu splnenia podmienok prípustnosti dovolania.

6. V preskúmvanej veci, ako už bolo uvedené, dovolatelia odôvodnili prípustnosť dovolania ust. § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) ako aj ust. § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd viazaný dovolacím návrhom posúdil dovolanie podľa obsahu a pristúpil k skúmaniu prípustnosti dovolania z hľadiska uplatnených dovolacích dôvodov, jednak nesprávneho právneho posúdenia, ako aj prípadnej existencie vady zmätočnosti.

7. Rozhodujúcou právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorej správnosť riešenia namietali aj dovolatelia je, či z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ, a z jeho jazykového ako aj logického výkladu vyplýva potreba členenia splátok na splátku istiny, úrokov a poplatkov. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval odklon od názoru uvedeného v rozhodnutí NS SR 4Cdo/122/2019 z 29.04.2020, ktorý posudzujúc spotrebiteľskú zmluvu uzatvorenú taktiež v ten istý deň ako dovolateľmi uzavretá spotrebiteľská zmluva dňa 09.09.2008 mal za to, že z jazykového a logického výkladu textu zákona č. 258/2001 Z. z. § 4 ods. 2 písm. i) vyplýva potreba členenia splátok na splátku istiny, úroku a poplatkov, bez ozrejmenia dôvodu zmeny právnej úpravy účinnej už od 01.01.2009 a s tým súvisiacej interpretácie právnej normy tak, ako to realizoval odvolací súd.

8. Senát 5C poukázal na skutočnosť, že k problematike presného vymedzenia vnútornej skladby jednotlivých splátok spotrebiteľského úveru uzatváraného za účinnosti ZoSÚ, existuje skupina rozhodnutí, ktorá dospela k záveru, že eurokonformným výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, citované ustanovenie neukladá veriteľom povinnosť, aby v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ, uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky). Ide o uznesenie NS SR 5Cdo/22/2019 zo dňa 26.11.2020, uznesenie NS SR 7Cdo/112/2019 zo dňa 17.10.2019, rozsudok NS SR 1Cdo/183/2018 zo dňa 25.02.2020.

9. V uznesení 7Cdo/112/2019 zo dňa 17.10.2019 dovolací súd v bode 23. konštatoval, že eurokonformným výkladom ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, dospel dovolací súd k záveru, že citované ustanovenie neukladá veriteľom povinnosť, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 258/2001 Z. z. (neskôr č. 129/2010 Z. z.) uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky). Pokiaľ je teda v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, uvedené „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné uvedené ustanovenie vykladať tak, že len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Závery z tohto uznesenia boli rešpektované a nasledované v rozsudku 1Cdo/183/2018 zo dňa 25.02.2020 ako aj v uznesení 5Cdo/22/2019 zo dňa 26.11.2020.

10. Dovolatelia argumentovali uznesením 4Cdo/122/2019 zo dňa 29.04.2020, ktorého závery v otázke posúdenia potreby členenia splátky na presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky) sú presne opačné. V odôvodnení uznesenia v bode 14. dovolací súd konštatoval, že ZoSÚ, prevzal smernicu Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o aproximácii zákonov, ktoré sa týkali spotrebiteľského úveru v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990, ktoré boli založené na minimálnej harmonizácii, čo v praxi znamená, že členské štáty si v oblasti ochrany spotrebiteľa mohli zaviesť prísnejšie ustanovenia, čím zabezpečia spotrebiteľom komplexnejšiu ochranu. Z článku 15 tejto smernice vyplýva, že „táto smernica nezamedzuje členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov konzistentné s ich záväzkami, ktoré vyplývajú zo zmluvy.“ Z dôvodovej správy k zákonu č. 258/2001 Z. z. tiež vyplýva, že jeho prijatím bude zabezpečená požiadavka na zosúladenie nášho práva s právom Európskej únie v oblasti spotrebiteľských úverov, konkrétne smernicou Rady 87/102/EHS, doplniacimi smernicami Rady 90/88/EHS a 98/7/EHS. Základnou požiadavkou týchto smerníc bolo, aby spotrebiteľ dostával primerané informácie o

podmienkach úveru, nákladoch na poskytnutý úver a o záväzkoch. Smernica vyžadovala výhradne písomnú formu uzatvorenia zmluvy, určila povinné náležitosti zmluvy týkajúce sa výšky úveru (finančné čiastky vyššie ako 200 ECU a nižšie ako 20 000 ECU). Ďalej stanovila záväzný jednotný matematický vzorec pre výpočet ročnej percentuálnej úrokovej sadzby a povinnosť uvádzať príklady výpočtu. Zároveň stanovila právo spotrebiteľa na predčasnú úhradu úveru, upravila činnosť fyzických osôb alebo právnických osôb poskytujúcich spotrebiteľský úver a ochranu dlžníka v prípadoch, keď zmluvu ukončí veriteľ. V danom prípade súdy nižších inštancií pri výklade ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. správne vychádzali z jazykového, ako aj logického výkladu tohto ustanovenia, z ktorého jednoznačne vyplýva potreba členenia splátok na splátku istiny, úrokov a poplatkov, s ktorým právnym záverom sa dovolací súd stotožnil.

11. K potrebe členenia splátky na presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky), dospel dovolací súd v rozsudku 7Cdo/128/2016 zo dňa 29.11.2017, keď v odôvodnení uviedol, že nakoľko úverová zmluva jednotlivé splátky úveru nečlení podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ tak, ako to v predmetnom ustanovení stanovil zákonodarca (splátka je vyjadrená iba jednou sumou 244,53 Eur), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

12. Na tomto základe senát 5C po preskúmaní problematiky aplikácie ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 285/2001 Z. z. konštatoval, že je splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP, t. j., že dovolaním namietaná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a svojim uznesením 5Cdo/60/2021 zo dňa 14. júla 2022 postúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 48 ods. 1 CSP veta prvá). Senát 5C vyslovil názor, že z textu zákona č. 258/2001 Z. z. § 4 ods. 2 písm. i) nie je možné vyvodiť taký záver, ktorý by požadoval potrebu členenia splátky na presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky).

13. Veľký senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „veľký senát“) si po postúpení veci senátom 5C v súlade s § 48 ods. 4 CSP vyžiadala stanoviská ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, generálneho prokurátora Slovenskej republiky, Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, Právnickej fakulty Trnavskej univerzity v Trnave, Právnickej fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach a Právnickej fakulty Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici a Fakulty práva Paneurópskej vysokej školy.

13.1. Minister spravodlivosti Slovenskej republiky zaujal názor, že pri zmluve o spotrebiteľskom úvere, zaväzujúcej spotrebiteľa ako dlžníka plniť v splátkach, právna fikcia podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, dopadá typicky len na situácie, kedy zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti ako výšku, počet alebo termíny splátok. Slovné spojenie „istinu, úroky a iné poplatky“ použité v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, vyjadruje typicky len tú okolnosť, že podľa povahy poskytnutého spotrebiteľského úveru sa jednotlivými splátkami môže potenciálne splácať istina, úroky, poplatky či ich kombinácia. Nejde o náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých nedostatok spravidla spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a teda aj nastúpenie právnej fikcie podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov.

13.2. Generálny prokurátor SR sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom postupujúceho senátu, ktorý právnou úpravu interpretoval tak, že členenie splátky nebolo obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa vtedy platnej právnej úpravy. Uviedol, že za účinnosti smernice Rady 87/102/EHS (v čase rozhodnom pre súdený prípad) mohli členské štáty sprísniť požiadavky práva EÚ na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere (to už dnes možné nie je). Právo EÚ síce vyžaduje od veriteľa, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala podrobné detaily, neukladá ale, že pri opomenutí tejto povinnosti je úver poskytnutý „zadarmo“. Výklad prezentovaný dovolateľmi v súdenom prípade je v rozpore s účelom a zmyslom aproximácie práva v oblasti spotrebiteľských úverov. Z pohľadu

poskytovateľa úveru, tento by mal prísť o celý zisk z obchodu len preto, že nebol schopný porozumieť nie celkom jasne napísanému textu zákona (či je potrebné výslovne uviesť členenie splátky a úmor istinu a úrok). Z pohľadu spotrebiteľov (dlžníkov), títo by mali mať úver zadarmo, hoci im žiadna ujma nevznikla. Spotrebiteľské právo má slúžiť na materiálnu ochranu spotrebiteľa. Nemá byť prostriedkom pre možné špekulatívne konanie spotrebiteľa.

13.3. Podľa právneho stanoviska Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ nevyplýva povinnosť uvádzať presný rozpis amortizácie dlhu vo vzťahu k jednotlivým položkám splátky (t. j. k istine, úrokom a poplatkom) v rámci konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poskytovateľ úveru má v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ zákonnú povinnosť uviesť výlučne súhrnnú výšku splátky, a to bez jej diferencovania na jednotlivé položky (t. j. istinu, úrok a iné poplatky). V polohe obiter dictum tiež doplnila, že v prípade zmlúv o spotrebiteľských úveroch sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané na dobu určitú a sú uhrádzané prostredníctvom tzv. anuitných splátok. Povaha anuitnej splátky v sebe kumuluje splácanie istiny, úroku a iných poplatkov, ktorých výška, resp. vzájomný pomer sa vplyvom času v rámci konkrétnej splátky mení. Z toho dôvodu by preto mohlo pôsobiť na ťarchu spotrebiteľa, ak by zmluva o spotrebiteľskom úvere mala obsahovať presný rozpis splátok počas obdobia, na ktorú bola uzavretá. V prípade dôsledného dodržiavania normatívneho textu by totiž mohla nastať situácia, kedy by sa zmluva o spotrebiteľskom úvere stala pre konkrétneho spotrebiteľa neprehľadnou a nezrozumiteľnou. K zrozumiteľnosti a dokonca i k určitej miere stručnosti navyše smeruje aj legislatívny zámer ohľadne požiadaviek na zmluvy o spotrebiteľských úveroch vyjadrený v Smernici 2008/48/ES.

13.4. Právnická fakulta, Katedra občianskeho práva Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach, zastáva názor, podľa ktorého dikciu § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon č. 258/2001“) v znení „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je potrebné vykladať tak, že zmluva o úvere uzavretá za účinnosti takéhoto znenia Zákona č. 258/2001 má obsahovať rozpis splátky na istinu, úroky a poplatky. Pri pripustení odlišného výkladu by bola časť právnej normy v znení „istiny, úrokov a iných poplatkov“ bez akéhokoľvek právneho významu. Ak by malo predmetné ustanovenie ukladať povinnosť uvádzania výšky, počtu a termínov splátok bez ich rozpisu na istinu, úroky a poplatky znelo by zjednodušene tak, že „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok“. Berúc však do úvahy celé znenie dotknutého ustanovenia, teda najmä jeho záverečnú časť, je výklad smerujúci k potrebe rozpisu zložiek jednotlivých splátok podstatne správnejší.

13.5. Právnická fakulta Trnavskej univerzity v Trnave, nedospela k jednotnému názoru a z toho dôvodu sa rozhodla stanovisko nepodať.

14. K stanovisku Právnickej fakulty Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach, Katedry občianskeho práva sa vyjadril žalovaný. Zdôraznil, že právne závery vyslovené v tomto stanovisku sú zredukované na gramatický výklad relevantnej právnej normy v ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 258/2001 Z. z.) v znení účinnom dňa 09.09.2008 (deň uzavretia zmluvy o splátkovom úvere so žalobcami). Aj v rovine простého gramatického výkladu považuje názory predmetného stanoviska za nesprávne. Nesúhlasí ani s komparáciou znenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 09.09.2008 so znením zodpovedajúceho ustanovenia o tej istej zmluvnej náležitosti v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa jej názoru mal zákonodarca v úmysle zaviesť zákonom č. 258/2001 Z. z. prísnejšie pravidlá, ktoré boli vyžadované smernicou 87/102. Za racionálnejší považuje výklad, že s posudzovaným znením zákona sa nikdy nespájala povinnosť rozpisu vnútornej štruktúry anuitnej splátky - ani za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z., ani za účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z. - išlo o špecifické jazykové vyjadrenie povinnosti zakotvanej v smernici, ktorá sa vždy týkala iba splátky ako celku a ktorá nikdy nevyžadovala rozpis jej vnútornej skladby. Záverom dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcov zamietol v celom rozsahu a žalobcov zaviazal na spoločnú a nerozdielnú náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací konajúci vo veľkom senáte (§ 35 v spojení s § 48 ods. 1 a 4 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas a na to oprávnenou osobou, že spĺňalo zákonom požadované náležitosti, vrátane riadneho vymedzenia dovolacieho dôvodu, pristúpil k skúmaniu splnenia podmienok prípustnosti dovolania. Dovolatelia namietali nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke, „či z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ, a z jeho jazykového ako aj logického výkladu vyplýva potreba členenia splátok na splátku istiny, úrokov a poplatkov. Vec predkladajúci senát 5C prípustnosť dovolania odôvodnil rozdielnou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Dovolací súd dospel k záveru, že bol splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, t. j. v dovolaní vymedzená právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Senát 5C vo svojom predkladacom uznesení vyslovil názor, že z textu zákona č. 258/2001 Z. z. § 4 ods. 2 písm. i) nie je možné vyvodiť taký záver, ktorý by požadoval potrebu členenia splátky na presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky).

16.1. Dovolací súd zohľadnil princíp právnej istoty, ustálenú rozhodovaciu prax k výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) resp. k) resp. i) zákona č. 129/2010 Z. z. a konštatoval potrebu aplikácie prijatého právneho záveru vzťahujúceho sa na zákon č. 129/2010 Z. z. a tento aplikovať aj na právnu úpravu predchádzajúcu, teda zákon č. 258/2001 Z. z., a to, že podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

17. Veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, po oboznámení sa s obsahom spisu, dôvodmi senátu 5C uvedenými v rozhodnutí o postúpení veci v zmysle § 48 ods. 1 CSP a tiež stanoviskami vyžadanými v zmysle § 48 ods. 4 CSP, sa stotožňuje s názorom senátu, ktorý mu vec postúpil a ustálil, podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky (istina, úroky a poplatky).

18. Dovolací súd uvádza, že problematika výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) resp. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov bola judikátorne ustálená a potvrdená v mnohých rozhodnutiach dovolacieho súdu ako napr. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, 5Cdo/132/2017 z 29.10.2018, 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.01.2019 a 7Cdo/101/2019. Znenie ust. zákona č. 9 ods. 2 písm. l), resp. neskôr k) zákona č. 129/2010 Z. z. je nasledovné: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zákomom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z. bolo o. i. zmenené aj ustanovenie týkajúce sa náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vzhľadom na vnútroštátnu ako aj európsku judikatúru a upravené na nasledovné znenie: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: i) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zákon č. 129/2010 Z. z. transponoval do slovenského právneho poriadku smernicu 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorej článok 10 ods. 2 písm. h) bol podrobený prieskumu ESD,

ktorý v rozhodnutí C-42/15 zo dňa 09.11.2016 uviedol, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52. rozhodnutia). Z interpretačného hľadiska možno poukázať aj na Návrhy Generálnej advokátky Sharpston v konaní C-42/15, prednesené 9. júna 2016, bod 58, že spotrebiteľ má právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy a bod 60. druhá veta, podľa ktorej pravidlá týkajúce sa otázky, kedy si možno vyžiadať tabuľku a informácie, ktoré musí táto tabuľka obsahovať, sú úplne harmonizované právom Európskej únie.

19. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. upravovalo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákom č. 258/2001 Z. z. bola do slovenského právneho poriadku transponovaná Smernica Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú.v. ES L 42, 12.2.1987) v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. februára 1990 (Ú.v. ES L 61, 10.3.1990) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998 (Ú.v. ES L 101, 1.4.1998). Smernica 87/102 vychádzala z metódy minimálnej harmonizácie, keďže v čl. 15 umožňovala členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov.

19.1. Prístup minimálnej harmonizácie je tak potrebné v plnej miere vzťahovať aj na znenie § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ. Smernica 87/102/EHS totiž predstavuje východiskovú právnu úpravu, od ktorej znenia sa odvíjala aj textácia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ. Z toho dôvodu je tak potrebné sa zmeniť aj o ich totožnom obsahu, ktorý je potrebné za každých okolností plne rešpektovať. V prípade, ak by obsah a účel právnej normy bol zo strany vnútroštátnych úprav prehliadaný, je potrebné reflektovať najmä na priamy vertikálny účinok smernice ako jedného zo základných inštrumentov normotvorby na úrovni Európskej únie. V dôsledku existencie priameho účinku sekundárneho práva je preto nevyhnutné pristupovať k interpretácii vnútroštátnych právnych noriem, ktoré majú svoj pôvod v normách únijskeho práva, v súlade so zmyslom zamýšľaným smernicami. Uvedená formulácia totiž vychádza z predpokladu koncepcie racionálneho zákonodarcu. Ak by totiž účel, ktorý je zamýšľaný normou sekundárneho práva, nebol rešpektovaný, subjekt, na ktorý sa konkrétne právo vzťahuje, je oprávnený domáhať sa priamej aplikácie sekundárneho práva. Za takýchto okolností by konkrétnu právnu normu bolo možné považovať za obsolentnú, čo racionálny zákonodarcu zjavne v rámci transpozície konkrétneho súboru noriem nezamýšľal. Z toho dôvodu je potrebné pristupovať k interpretácii obsahu § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, ako aj čl. 4 ods. 2 písm. c) Smernice 87/102/EHS identicky.

19.2. Zákonodarcu prostredníctvom právnej úpravy ZoSÚ transponoval do slovenského právneho prostredia právne normy stanovujúce minimálny kvalitatívny štandard obsahu zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Smernica 87/102/EHS bola derogovaná a nahradená smernicou 2008/48/ES, a to za využitia odlišnej metódy transpozície jej obsahu. Nová nahradzujúca právna úprava stanovuje maximálny možný rozsah transpozície jej obsahu, čo účinne bráni excesívnej interpretácii noriem prevzatých do vnútroštátnych právnych poriadkov členských štátov (teda nadpráci zákonodarcov viacerých členských štátov, ktorí v zmysle pôvodnej právnej úpravy išli ďaleko nad rámec toho, čo smernica vyžadovala a kládla za cieľ).

20. Smernicou 90/88/EHS bol do smernice 87/102/EHS k článku 4 ods. 2 upravujúceho pôvodne náležitosti úverovej zmluvy vložený tento pododsek: „písomná zmluva zahŕňa: c) údaje o výške, počte a frekvencii alebo dátumoch platieb, ktoré musí spotrebiteľ zrealizovať s cieľom splácania úveru, ako aj úrokových platieb a iných poplatkov; podľa možnosti sa uvedie aj celková čiastka týchto platieb. Smernica 2008/48/ES v čl. 10 ods. 2 písm. h) upravuje, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne upravuje výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

Je potrebné zobrať do úvahy skutočnosť, že smernice mali odlišný spôsob transponovania do vnútroštátnych poriadkov jednotlivých členských štátov, boli prijaté v rôznych obdobiach, pričom smernica 2008/48/ES zrušila a nahradila smernicu 87/102/EHS, a teda bola reakciou na predchádzajúcu právnu úpravu, avšak primárny cieľ oboch smerníc bol rovnaký - zabezpečiť ochranu spotrebiteľa na

finančnom trhu v segmente poskytovania spotrebiteľských úverov.

21. Vzájomný vzťah ZoSÚ a zák. č. 129/2010 Z. z. je determinovaný vzťahom medzi lex prior a lex posterior. V tejto súvislosti je na ich vzájomný vzťah nevyhnutné aplikovať generálne pravidlo o zrušení skoršej právnej úpravy a jej nahradení neskoršou právnou úpravou (lex posterior derogat legi priori). Takýto vzťah však už z povahy veci môže vzniknúť len pri takých súboroch právnych noriem, ktoré patria do totožného segmentu právnej úpravy, resp. do totožného právneho odvetvia, a ktoré regulujú rovnaké právne otázky. V prípade komparácie ZoSÚ a zák. č. 129/2010 Z. z. dospel dovolací súd k záveru, že vyššie identifikované podmienky sú v rámci tohto vzťahu splnené. Z vyššie uvedeného však plynie podstatný záver aj pre možnosti interpretácie právnych noriem v nich obsiahnutých. Ak totiž určité právne otázky, upravoval ZoSÚ určitým spôsobom a zák. č. 129/2010 Z. z. túto úpravu po obsahovej stránke prevzal a následne ju precizoval, možno spôsob interpretácie jeho ustanovení prevziať aj na ZoSÚ. Vo vzťahu k posudzovanej otázke je pre účely hodnotenia „starej a novej“ právnej úpravy preto bez právneho významu v čom sa v určitých (iných) aspektoch od seba navzájom líšia. Podstatný je totiž záver, že ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ po obsahovej stránke splyva s ust. § 9 ods. 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z. z., ktoré právnú úpravu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere iba precizovalo.

22. Veľký senát sa nestotožňuje so závermi z opozitného stanoviska Právnickej fakulty Univerzity P. J. Šafárika v Košiciach vychádzajúceho zo striktného jazykového výkladu a zo záveru, že ak v zmysle aktuálneho znenia zákona č. 129/2010 Z. z. táto povinnosť rozpisu splátok nie je daná a vzhľadom na to, že aktuálne znenie sa líši od pôvodného znenia obsiahnutého v zákone č. 258/2001 Z. z., a to práve pre potrebu opravy transpozície Smernice 2008/48/ES je podrobené vyvodiť záver, že pred úpravou jeho znenia bola povinnosť rozpisu splátok daná. V opačnom prípade by nebola potrebná zmena právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 129/2010 Z. z. za účelom opravy transpozície Smernice 2008/48/ES.

22.1. Smernicou 2008/48/ES sa sledovalo odstránenie negatívnych dopadov nesúrodosti vnútroštátnych právnych úprav na vnútorný trh, ktorá bola založená v dôsledku transponovania Smernice 87/102/EHS. Smernica 2008/48/ES okrem odstraňovania negatívnych dopadov predchádzajúcej právnej úpravy navyše precizovala právnú úpravu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (v rozsahu špecifikácie anuitných splátok). V tomto smere sa však možno opätovne vysloviť o zachovaní obsahu právnej úpravy konkretizácie výšky jednotlivých položiek anuitných splátok a precizovaní úpravy za účelom harmonizácie vnútroštátnych úprav. Z takto formulovaných cieľov Smernice 2008/48/ES a odlišne zvoleného spôsobu harmonizácie vnútroštátnych úprav (prostredníctvom maximálnej harmonizácie) možno vyabstrahovať záver o potrebe spresnenia obsahu predchádzajúcej právnej úpravy, a to smerom k zavedeniu jasných pravidiel formulácie zmlúv o spotrebiteľských úveroch. V konkrétnom prípade teda nejde o zmenu obsahu čl. 4 ods. 2 písm. c) Smernice 87/102/EHS (a naň nadväzujúceho § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ) ale o spresnenie jej obsahu, tak aby nebolo možné interpretovať jej obsah v rozpore so zásadou rovnosti subjektov súkromnoprávných vzťahov.

23. Z porovnania zákonných ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. ZoSÚ a § 9 ods. 2 písm. l) resp. k) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je zrejmé, že ich znenie je identické. Spôsob transponovania smerníc nebol rovnaký a ak sa aj pri prvej smernici umožňoval režim minimálnej transpozície, veľký senát dovolacieho súdu konštatuje, že z textu zákona č. 258/2001 Z. z. § 4 ods. 2 písm. i) nie je možné vyvodiť taký záver, ktorý by požadoval potrebu členenia splátky na presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky).

24. Dovolatelia namietali, že im postupom odvolacieho súdu bolo odňaté právo na spravodlivý proces, spočívajúce v absencii riadneho odôvodnenia rozsudkov, ich nepredvídateľnosti a svojvoľnosti, čo malo založiť prípustnosť dovolania aj v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľov dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľov, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne

uspokojivým spôsobom, pričom to rozhodne nie je tento prípad. Dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f) CSP tak nie je daný.

25. Dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný a dovolací súd mu tak priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 7 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.